

Arrest

nr. 141 150 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 29 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 15 april 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2011 werd ingediend en op 10.02.2012, 30.03.2012 en 16.05.2012 werd aangevuld door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen sinds mei 2009 in België verblijven; dat zij op sublieme wijze geïntegreerd zouden zijn; dat zij duurzame sociale bindingen zouden hebben; zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om Duits te leren en een niet miskenbare kennis van het Duits zouden hebben; dat de kinderen naar school zouden gaan, van onbesproken gedrag zouden zijn, zich zouden aanpassen en vrienden zouden maken; dat verzoekers betrokken zouden zijn bij het schoolgebeuren; dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij werkbereid zijn en ter staving een werkbeloofte voor de heer D. bij de werkgever La Cbaïoupe d'Or voorleggen; dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben, volstaan niet als grond voor regularisatie. Betrokkenen hebben ter staving van deze elementen namelijk slechts één bewijsstuk voorlegt, met name de werkbeloofte, waarin de werkgever stelt dat hij bereid is de heer D. aan te werven indien er een job vrijkomt en wanneer hij over de nodige papieren beschikt. Wat de overige argumenten betreft, blijft het louter bij beweringen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij kennis hebben van een van de landstalen, dat de kinderen hier effectief school lopen en dat zij hier sociale banden hebben. Aangezien betrokkenen niet op afdoende wijze aantonen dat zij zich geïntegreerd hebben, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie niet als grond voor een verblijfsregularisatie weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 04.05.2009, die afgesloten werd op 01.12.2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk een jaar en iets minder dan zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art 9terd.d. 17.01.2011 van betrokkenen ontvankelijk 'verklaard werd op 04.02.2011. Zij werden in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid het verzoekschrift, namelijk de onwenselijkheid van een gedwongen terugkeer, de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit in eigen naam wordt ingesteld door de minderjarige kinderen. Hij merkt op dat zij als minderjarigen onbekwaam zijn tot het instellen van huidig beroep en dat de uitzondering die op de algemene regel wordt aanvaard als de minderjarige geen infans meer is en beschikt over een voldoende onderscheidingsvermogen in casu, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, niet van toepassing is.

De Raad merkt op dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals verweerder correct aangeeft, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu stelt de Raad vast dat derde en vierde verzoekers zijn geboren op respectievelijk 26 juli 2006 en 18 juni 2009, en dat zij aldus respectievelijk 6 en 3 jaar waren ten tijde van het indienen van huidig beroep. Gelet op deze jonge leeftijd blijkt niet dat zij beschikken over een voldoende onderscheidingsvermogen om in eigen naam een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus te worden vertegenwoordigd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat eerste en tweede verzoekers optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van derde en vierde verzoekers dient te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door deze laatsten onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door hun verwijdering uit

België, na een verblijf van meer dan 2 jaar is duidelijk, nu zij worden losgerukt van hun familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhouden, zeker nu zij in Kosovo geen enkel contact meer hebben waar zij zich zouden tot kunnen richten. P. LEMMENS, 'Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, in het algemeen en ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens', in *Liber Amicorum Armand Vandeplas*, Gent, Mys & Breesch, 1994, 313-326; O. DE SCHUTTER, 'La vidéosurveillance et le droit au respect de la vie privée', *Journal de Procès* 1996 nr. 296, 10-11 en J. VELU en R. ERGEC, 'Convention européenne des droits de l'homme', in *R.P.D.B., Complément* VII, 1990, 341-342.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleden te leiden.

Verzoekers voldoen aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhouden met hun familie en nu het voor hen quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Kosovo, alwaar zij geen familieleden meer hebben.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoekers sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De drempel van de 'buitengewone omstandigheden' wordt zeker bereikt nu verzoekers vrezen voor hun leven in Kosovo. Door etnische problemen, tengevolge van de afscheiding van Kosovo, is de door hen geuite vrees voor hun leven zeker terecht. Zij werden immers openlijk bedreigt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) [...].

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekers ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Zo wordt omtrent de elementen van integratie – verblijfsduur, kennis van het Duits, het hebben van een vrienden- en kennissenkring, schoolgaande kinderen, werkbereidheid, en dergelijke – gesteld dat verzoekers hieromtrent slechts één bewijsstuk hebben overgemaakt, met name de werkbepoofte waarin een werkgever stelt dat hij bereid is verzoeker aan te werven indien een job vrijkomt en hij over de nodige papieren beschikt. Omtrent de overige elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hieromtrent geen bewijzen voorliggen en dat dit derhalve beperkt blijft tot beweringen. Verweerder stelt vast dat aldus een afdoende integratie in het Rijk die een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen, geenszins blijkt. Wat betreft het gegeven dat zij geen inbreuk hebben gepleegd op de openbare orde, wordt gemotiveerd dat dit van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht. Omtrent de asielaanvragen heeft verweerder gemotiveerd dat de duur hiervan, één jaar en zeven maanden, niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, verzoekers niet ipso facto een verblijfsrecht verleent. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 19 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze schending dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu verklaarde verweerder verzoekers' verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. De bestreden beslissing duidt in dit verband dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omwille van de ontvankelijkheidsbeslissing van 4 februari 2011 genomen inzake hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ertoe leidde dat zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Verweerder oordeelt dat omwille van dit gegeven dient te worden aanvaard dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Waar verzoekers een betoog ontwikkelen waarmee zij trachten aan te tonen dat *“de drempel van de buitengewone omstandigheden zeker bereikt [wordt]”*, merkt de Raad op dat dit in wezen niet is betwist en dat dan ook niet blijkt dat dit betoog dienstig is in het kader van huidig beroep. Dat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard op andere dan de in het verzoekschrift aangehaalde gronden, met name op grond van het tijdelijk verblijfsrecht dat verzoekers genieten gelet op hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en niet op basis van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en de vrees voor hun leven in hun herkomstland – waarbij dient te worden opgemerkt dat van dit laatste argument geen spoor is terug te vinden in de verblijfsaanvraag – doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt niet dat verzoekers belang hebben bij dit onderdeel van hun middel.

De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoekers op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing, waarop verweerder zich steunt om te besluiten dat de redenen die aangehaald worden in de verblijfsaanvraag in casu niet voldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan, betwisten, laat staan weerleggen. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op bepaalde door hen ter staving van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en evenmin dat deze op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot zijn beslissing is gekomen.

Gelet op bovenstaande tonen verzoekers geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekers geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekers geen voldoende redenen hebben aangehaald om hen een verblijfsmachtiging toe te staan.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een niet-eerbiediging van of inmenging in verzoekers hun gezinsleven uitmaakt. Er blijkt zo niet dat deze beslissing tot doel of gevolg heeft de gezinsleden te scheiden, gelet op de vaststelling dat alle leden van het gezin de machtiging tot verblijf werd geweigerd. Verzoekers voeren nog wel een betoog dat zij een zeer hechte relatie onderhouden met hun familie, doch zij brengen in dit verband geen enkel bewijs aan dat enige overige familieleden van hen in België zouden verblijven, laat staan dat de band met deze familieleden onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM. Zij blijven daarnaast ook volledig in gebreke aannemelijk te maken dat een verderzetting van hun gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk is of dat hiertoe noemenswaardige hinderpalen bestaan, los van de vraag naar de aanwezigheid van verdere familieleden in het land van herkomst. In de mate dat verzoekers zich nog beroepen op een privéleven dat zij ontwikkelden in België, alwaar zij thans het centrum van hun belangen stellen te hebben, dient de Raad op te merken dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoekers tonen in hun situatie niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Zo betogen verzoekers weliswaar een nauwe vriendenkring in België te hebben opgebouwd, doch weerleggen zij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij in dit verband geen enkel stuk voorlegden. Ook thans blijven zij op dit punt in gebreke. Zoals reeds werd aangehaald, blijkt verder niet dat verzoekers overige familieleden hebben in België. Door het louter stellen dat hun morele integriteit in het gedrang zou worden gebracht, tonen zij ook nog geen beschermenswaardig privéleven aan. Ook hier dringt verder de vaststelling zich op dat zelfs indien alsnog enig privéleven in België zou dienen te worden aangenomen, niet blijkt dat verzoekers hun privéleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. De bewering dat zij *“geen enkel contact meer hebben [in Kosovo] waar zij zich zouden tot kunnen richten”* wordt zo andermaal niet ondersteund door enige concrete toelichting of begin van bewijs, zodat dit slechts bij een loutere bewering blijft. Hetzelfde geldt waar verzoekers voorhouden te vrezen voor hun leven in Kosovo.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS